

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 kwietnia 2018 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg, Supreme Court of the United Kingdom – Niemcy, Zjednoczone Królestwo) – B / Land Baden-Württemberg (C-316/16), Secretary of State for the Home Department / Franco Vomero (C-424/16)

(Sprawy połączone C-316/16 i C-424/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii Europejskiej — Prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 28 ust. 3 lit. a) — Zwiększona ochrona przed wydaleniem — Warunki — Prawo stałego pobytu — Pobyt w przyjmującym państwie członkowskim przez 10 lat poprzedzających decyzję o wydaleniu z terytorium danego państwa członkowskiego — Okres odbywania kary pozbawienia wolności — Wpływ na ciągłość 10 letniego pobytu — Związek pomiędzy całościową oceną a więzami integracyjnymi — Moment, w którym należy przeprowadzić wspomnianą, ocenę oraz kryteria, jakie należy uwzględnić w ramach tej oceny]

(2018/C 200/04)

Język postępowania: niemiecki i angielski

Sądy odsyłające

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg, Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: B (C-316/16), Secretary of State for the Home Department (C-424/16)

Strony pozwane: Land Baden-Württemberg (C-316/16), Franco Vomero (C-424/16)

Sentencja

- 1) Artykuł 28 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy interpretować w ten sposób, że korzystanie z przewidzianej we wspomnianym przepisie ochrony przed wydaleniem z terytorium państwa członkowskiego zależy od spełnienia warunku, by zainteresowany posiadał prawo stałego pobytu w rozumieniu art. 16 i art. 28 ust. 2 tej dyrektywy.
- 2) Artykuł 28 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/38 należy interpretować w ten sposób, iż w przypadku obywatela Unii, który odbywa karę pozbawienia wolności i wobec którego została wydana decyzja o wydaleniu, ustanowiony w tym przepisie warunek „[zamieszkiwania] w przyjmującym państwie członkowskim przez poprzednie dziesięć lat” może zostać spełniony, o ile całościowa ocena sytuacji zainteresowanego z uwzględnieniem wszystkich istotnych aspektów prowadzi do stwierdzenia, że niezależnie od wspomnianego pozbawienia wolności więzy integracyjne łączące zainteresowanego z przyjmującym państwem członkowskim nie zostały zerwane. Wśród tych aspektów znajdują się w szczególności siła więzów integracyjnych zadziergniętych w przyjmującym państwie członkowskim przed umieszczeniem zainteresowanego w zakładzie karnym, charakter przestępstwa, które było przyczyną odbywania przez niego kary pozbawienia wolności, oraz okoliczności popełnienia przestępstwa, a także zachowanie zainteresowanego w okresie odbywania kary.

- 3) Artykuł 28 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/38 należy interpretować w ten sposób, że kwestię, czy dana osoba spełnia warunek „[zamieszkiwania] w przyjmującym państwie członkowskim przez poprzednie dziesięć lat” w rozumieniu wspomnianego przepisu, należy oceniać w dniu wydania pierwotnej decyzji o wydaleniu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 343 z 19. 09. 2016
Dz.U. C 350, z 26.09.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 kwietnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Lille – Francja) – postępowanie karne przeciwko Uber France SAS

(Sprawa C-320/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Usługi w dziedzinie transportu — Dyrektywa 2006/123/WE — Usługi na rynku wewnętrznym — Dyrektywa 98/34/WE — Usługi społeczeństwa informacyjnego — Zasada dotycząca usług społeczeństwa informacyjnego — Pojęcie — Usługa pośrednictwa umożliwiająca odpłatnie, za pomocą aplikacji na inteligentny telefon, nawiązywanie kontaktów między właścicielami pojazdów niebędącymi zawodowymi kierowcami a osobami chcącymi przebyć trasę miejską — Sankcje karne)

(2018/C 200/05)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de grande instance de Lille

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Uber France SAS,

przy udziale: Nabila Bensalema

Sentencja

Artykuł 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, zmienionej dyrektywą 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r., oraz art. 2 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym należy interpretować w taki sposób, że przepis krajowy, który przewiduje sankcję karną za organizowanie systemu kojarzenia klientów z osobami świadczącymi zarobkowo usługi przewozu drogowego osób pojazdami przeznaczonymi do przewozu nie więcej niż dziewięciu osób, którzy to świadczeniodawcy nie posiadają na to odpowiedniego zezwolenia, dotyczy „usługi w dziedzinie transportu”, ponieważ ma on zastosowanie do świadczonej za pomocą aplikacji na inteligentny telefon usługi pośrednictwa stanowiącej integralną część złożonej usługi, której głównym elementem jest usługa przewozowa. Taka usługa jest wyłączona z zakresu zastosowania tych dyrektyw.

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 z 16.08.2016.